

til Statsindtægterne, vil det vise sig, at vi komme lige til det omvendte Forhold. Jeg skal saaledes nævne, at de 3 ny Skatte-love, Lovene om Ejendomsskyld, Indkomstskat og Formueskat ere anslaaede til at skulle indbringe Statskassen en Indtægt af 13¹/₂ Mill. Kroner. Men deraf ville Byerne, København og Købstæderne, komme til at udrede de 7 Millioner Kroner, medens Landdistrikterne kun skulle udrede de 6¹/₂. Man ser, at paa Beskatningens Omraade gør lige den modsatte Anskuelse sig gældende. Der er det særligt Byerne, som maa betale, medens man har overladt Repræsentationen særlig til Landdistrikterne. København og Frederiksberg f. Eks. skulle ifølge disse 3 ny Skattelove alene udrede 4,7 Millioner Kroner. Det vil med andre Ord sige, at disse to Kommuner, København og Frederiksberg, maa betale 35 pCt. af de ny Skatter, men hvad Repræsentationen angaar, have de i Øjeblikket ikke mere end 14 pCt. af Repræsentanterne her i Folketinget. Jeg vil tillade mig at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa denne Sag, og jeg kan sige her, ligesom jeg før sagde med Hensyn til Toldafgifterne, at det Krav, jeg her fremsætter, er ikke noget specielt socialdemokratisk Krav, men det er Venstres gamle Krav. Jeg skal saaledes — for blot at gaa saa langt tilbage — nævne, at i 1894, da vi fik den nuværende Valgkredsordning, havde man fra Venstres Side, som den Gang var i Mindretal, stillet Forslag om, at Repræsentanternes Tal skulde sættes op til 137. Da stod man paa det rene og klare Standpunkt, at Grundlovens Krav skal opfyldes. Her sidder noget over en Snes Medlemmer, som den Gang var med at stemme „Ja“, for at Valgkredsens Antal skulde udvides til 137, og iblandt dem, der den Gang stemte for, at Grundlovens Bud skulde opfyldes, var 4 af de nuværende Ministre. Jeg tillader mig at minde disse 4 Ministre om deres Stilling den Gang, og jeg haaber, at de ikke se anderledes paa Sagen nu. Jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede Konseilspræsident, om han ikke snart i indeværende Rigsdagssamling ønsker at drage denne Sag frem, saa at vi kunde komme til en mere retfærdig Fordeling af Valgkredsene end den, vi for Øjeblikket have.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger overfor den højtærede Kultusminister. Vi fik i sidste Rigsdagssamling vedtaget en Lov om Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København. Det var en Lov, der blev behandlet paa samme Maade som Kanon-

bevillingen. Den maatte ikke komme i noget Udvalg, den skulde i Høj og Hast gennem Tinget her. Vi fra Socialdemokratiets Side ønskede at faa Lovforslaget gjort til Genstand for Behandling i et Udvalg, saaledes at man virkelig kunde faa Rede paa, hvad det var, denne Lov gik ud paa. Det maatte ikke ske, og nu viser det sig ogsaa, at den i sine Virkninger er en særlig uheldig Lov. Jeg skal saaledes nævne, at Præste-, Degne- og Klokkerpenge udgjorde i forrige Aar i København 143,000 Kroner, men efter den Lov, den højtærede Kultusminister fik gennemført i sidste Rigsdagssamling, ville de stige med 112,000 Kroner, eller med andre Ord: Præsternes, Degnenes og Klokkernes Løn vil efter denne Lov blive forhøjet med omtrent 78 pCt. Det var der ingen Mennesker, der anede, den Gang vi behandlede Lovforslaget her, og derfor havde det været saa naturligt, om denne Lov var bleven henvist til et Udvalg. Det viser sig nu, at det er en betydelig forøget Byrde, som lægges paa den københavnske Befolkning til Fordel for Præster, Degne og Klokkere.

Lovgivningsarbejdet er nu ellers begyndt fra Regeringens Side. Den har jo allerede førend i Dag fremsat en Del Lovforslag. Her nævnedes det ærede Medlem fra Løvel, at det Lovforslag, der burde have været Nr. 1, er Lovforslaget om den almindelige Valgret. Deri kan jeg fuldstændig give ham Ret, at det er sikkert det vigtigste af alle Lovforslagene. Men det blev ikke Nr. 1. Dengang Regeringen skulde forelægge sine Lovforslag oppe i Landstinget, da blev en anden Lov Nr. 1, og det var den højtærede Justitsministers Lov, den saakaldte Pryglelov. Vi havde hellere set, at den var kommen noget længere nede i Rækken, eller at den helt var udeladt, vi havde hellere set, at Nr. 1 var bleven Loven om den almindelige Valgret. Der havde, syntes jeg, været Grund for Regeringen til straks at fremsætte dette Lovforslag i Landstinget, naar vi huske paa, at Landstinget i Fjor ikke fik Tid til at føre denne Sag til Ende, ja vel næsten slet ikke gjorde noget ved denne Sag. I alt Fald naaede man ikke engang saa vidt, at man kunde afgive en Betænkning; der kom kun en kort Beretning fra Formanden. Derfor synes jeg, der havde været al mulig Grund til at forelægge denne vigtige Sag straks i Aar, saa at Landstinget ikke kunde skyde sig ind under, at det ikke havde tilstrækkelig Tid til at behandle denne Sag. Men jeg vil haabe, at denne